

Kritisch Zeeuws regionalisme gepimpt

In het redactioneel van *Zeeuws Tijdschrift* 53 (2003) 4|5 is een omschrijving gegeven van een zich ontwikkelend kritisch Zeeuws regionalisme dat 'zich laat kennen als een zoektocht naar zaken die zowel betekenis hebben in de regionale als interregionale (internationale) context. Deze zoektocht manifesteert zich in de hele Zeeuwse samenleving dus ook op het terrein van de beeldende kunst.' Dit nummer is grotendeels aan ontwikkelingen in vooral de beeldende kunst gewijd. Daar was ook aanleiding voor want begin juni werd het Zeeuws Museum officieel heropend maar nooit was er een meer open museum dan toen het gesloten was. Onder de energieke aanvoering van directeur Valentijn Byvanck is het Zeeuws

Museum uitgegroeid tot een niet meer weg te denken cultuurproducent 'die de collecties gebruikt als grondstoffen voor het erfgoed van de toekomst. Het is een etalage, een filmhuis, een modeshow, en bovenal een reclamebureau voor de levende cultuur.'

Dit staat te lezen op de achterflap van de Byvancks publicatie *Kunst moet je voelen* (Zeeuws Museum 2007) en het moet de museumgeneratie van bewaarders, beheerders en beschermers nog meer rimpels hebben bezorgd dan ze al hadden. Maar voor wie grenzeloos, ongegeneerd en voortdurend uit zijn dak wil gaan, kan nu midden in Middelburg terecht want 'Het Zeeuws Museum geeft nieuwe betekenis aan de term regionaal museum. Het verkent de grenzen van de museale traditie door de rijke collectie in een reeks onverwachte beeld- en gevoelskaders te presenteren. Daarbij speelt het met de Zeeuws identiteit en geeft het de lokale cultuur een mondiale uitstraling.' Hieruit kan afgeleid worden dat in ieder geval in een

deel van het domein van de beeldende kunst er veel gevonden is in de regionale cultuur dat kan schitteren op het wereldtoneel. Wij houden onze adem in.

Byvanck zou gezien kunnen worden als een DJ/VJ die de collectie van het museum *sampled*. Maar terwijl de directeur druk aan het draaien en het herschikken is, wordt er gewerkt aan het materiaal dat hem in de toekomst nog ten dienste kan staan. Op 5 september wordt in Terneuzen een van de grootste bronzen sculpturen ter wereld onthuld. Dit beeld van de vermaarde beeldhouwer Thom Puckey heeft al de nodige stof doen opwaaien (hij zou er al tien jaar aan werken – is niet zo – hij zou er failliet aan gaan – is ook niet zo –) en zal dat onge-

twijfeld blijven doen. Het ontvelde lijf van zijn werk *Anatomische Man* vormt een regelrechte provocatie die de stad manmoedig over zichzelf heeft afgeroepen. Hij wil aan zichzelf ontsnappen maar kan Terneuzen zijn verlangen verder voeden zodat hij er inburgert?

Dat laatste gold zeker voor de architect F.P. Joseph Rouleau (1897-1961) aan wie wij een katern hebben gewijd. Iedereen kent stadsarchitecten als J.P. Berlage en J.J.P. Oud maar wie weet dat Rouleau stadsarchitect van Hulst was? Hij was op de schaal van Hulst minstens zo beeldbepalend als Berlage voor Amsterdam. Veel van zijn bouwwerken zijn afgebroken of worden met sloop bedreigd maar wat resteert is zeker de moeite waard om in stand gehouden te worden als voorbeeld van interbellumarchitectuur in de regio.

Paul van der Velde